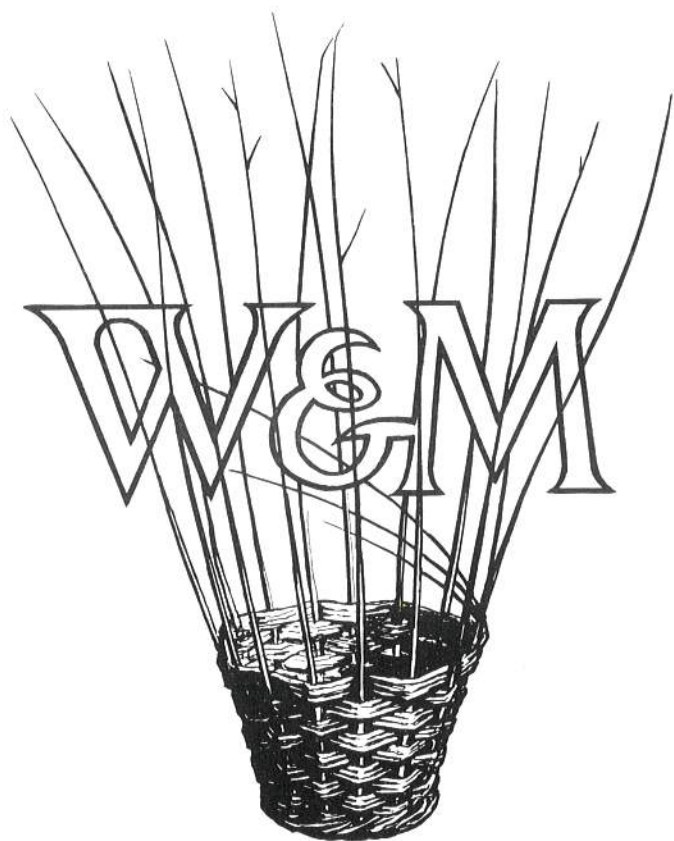

WILG & MAND

1982-4

WILG & MAND

Bulletin van de Stichting Wilg & Mand, gevestigd te IJsselstein.

Doelstelling van de stichting: stimuleren van de belangstelling voor de mandenmakerij en de griendcultuur; organisatie van cursussen mandenvlechten; verzamelen van historische gegevens en materialen; enz.

Bestuur:

Ch. W. Vink te IJsselstein, voorzitter.

C. Tutein Nolthenius te Oisterwijk, secretaris.

P. van den Dool te Boskoop.

A.D. van 't Hoog te Veessen (gem. Heerde).

G.M. Pot - van Regteren Altena te Schoorl.

H.P. Verboord te Vlijmen.

A. Westendorp te Heerde.

Donateurs van de stichting ontvangen het bulletin gratis.

Minimum donatie f 15,-- per jaar.

○-

Redactie:

A. van 't Hoog (Veessen)

J. Ooms (Nootdorp)

G.M. Pot - van Regteren Altena (Schoorl)

ir. C. Tutein Nolthenius (Oisterwijk).

Bijdragen voor het bulletin kunnen gezonden worden aan het onderstaande adres, met vriendelijk verzoek het papier eenzijdig te gebruiken, liefst getypt en anders duidelijk geschreven.

Redactiesecretariaat, Administratie en advertenties:

Nassaulaan 14, 5062 JN Oisterwijk, tel. 04242- 82238.

Bankrekening, t.n.v. de Stichting Wilg & Mand, nr. 41 89 09 083
Amrobank te Vlijmen.

Postgironr: 26 95 726

blz.

37 Openingswoord van de voorzitter op de contactdag
39 Verslag van de contactdag (C.T.N.)
41 Bezoek aan het Korbmuseum te Lichtenfels (H.Sluite)

42 Manden voor de visvangst (M.P.)

45 Cursus zonder leraar (T.Rulkens)

47 Manden gebruikt in de boomkwekerij (P.v.d.D.)
Nieuwe Beschikking vrijstelling herplantplicht (C.T.N.)

48 Van het Bestuur

[illegible]

Openingswoord van de voorzitter op de contactdag

Dames en Heren,

Ik mag u namens het bestuur van de Stichting Wilg en Mand van harte
welkom heten in IJsselstein.

Volgende week zondag bestaat de stichting 2 jaar en vandaag hebben wij onze 2de donateurs.contactdag.

Onze eerste contactdag vorig jaar in Arnhem is ons eerlijk gezegd door de grote deelname wat overvallen, en toen zal ongetwijfeld niet iedereen voldaan huiswaarts zijn gekeerd.

Nu hebben wij gezorgd voor een ruimere accommodatie en zijn er mogelijk meer gerichte mensen naar hier gekomen.

Meer gerichte mensen, en daar wil ik mee zeggen o.a. mensen die iets meer willen en kunnen betekenen voor de stichting. Er is nog een flink tekort aan docenten, mensen die het mandenmakersvak over willen brengen aan anderen.

Wij zijn verheugd, dat u zoveel mandwerk hebt meegebracht om elkaar te laten zien, en zelfs zijn er nog inzendingen vanuit het buitenland.

Aan historisch onderzoek van dit ambachtelijke beroep is nog weinig gedaan. Vandaag kunt u in IJsselstein wat proeven van de rijke historie van een destijds belangrijke plaats in Nederland, met hoepel- en mandenmakerijen, waar veel teen, hout en stokken geschild en gesorteerd werden.

In 1815, om u enig inzicht te geven uit het verre verleden, liet de commissaris-generaal van het Departement van Oorlog, Coltz, een enquête-formulier zenden aan alle gemeenten.

Uit dit officiële stuk haalden wij dat er toen in IJsselstein 9 hoepelmakerijen waren met een produktie van 220.000 stuks hoep per jaar.

In 1930 waren er nog 5 hoepelmakerijen, maar daarna is het snel bergafwaarts gegaan. Zo rond 1960 heeft de laatste hoepmaker Hannes Kok de dissel er bij neergelegd.

In het museum kunt u het kloofblok, de snijbank en ander gereedschap van hem vinden.

Ook kunt u er de notulen, presentielijsten, en de koninklijke goedkeuring vinden van de in 1918 in IJsselstein opgerichte Nederlandse Teenpachtersbond. Deze oprichting was noodzaak omdat de prijzen van snij- en hakgrienden tot ongekende hoogte stegen.

In de twintiger jaren namen de mandenmakerijen in Nederland zo'n grote vlucht, dat volop geschild en ongeschild teenhout uit Polen moest worden geïmporteerd. Een foto van de honderste geladen wagon door de heer P. Boogaard is in een vitrine terug te vinden.

Afgezien van de agrarische bevolking waarvan de meesten grienden hadden, moet bijna de gehele IJsselsteinse bevolking enkele eeuwen zijn broodwinning hebben gehad in de hoepelmakerij, de mandenmakerij maar ook met werken in de grienden en het sorteren en schillen van tenen en stokken.

Nog in 1956 werd in IJsselstein rond 100.000 kg teenhout geschild en vele bossen stokken.

Vanaf de dageraad tot het donker kom men in de meimaand het klikken van de teen- en houtijzers horen, zowel mannen, vrouwen en zelfs kinderen schilden dan deze massale hoeveelheid.

In het huidige ca. 16000 inwoners tellende IJsselstein kan men er nauwelijks nog iets van terugvinden.

Bezoekt u daarom vanmiddag tussen 2-4 uur het stadsmuseum in het prachtige oude stadhuis midden in IJsselstein. Aldaar zal de heer Van Duuren enige tijd het aloude ambacht van hoepmaken demonstreren.

Ch.W.Vink

O-O

Verslag van de contactdag van de Stichting Wilg en Mand
gehouden op 18 september te IJsselstein

De dichte mist, die op verschillende plaatsen in ons land heerste, verhinderde niet dat ruim 70 enthousiaste donateurs in IJsselstein bijeen kwamen. Dat sommigen later arriveerden hinderde niemand, omdat er veel aan meegebracht mandwerk te zien was. Op deze wijze werden er makkelijk contacten gelegd, wat toch ook de bedoeling van zo'n dag is.

De heer Sluiter uit Huissen had voor mooi mandwerk gezorgd, maar kon zelf niet aanwezig zijn. Het waren een twaalfstal mandensoorten waaronder een wieg, een fietsmand, een kersenmand en wasmand. Hij heeft ze, tot onze vreugde, aan onze stichting geschonken.

De heer Van Heist uit Haarsteeg had ook mandwerk meegenomen, o.a. een wan. Voor een vlechter, die geen wannevlechter van beroep is, een waar kunstwerk. Ook deze wan werd ons aangeboden. Mevrouw Hazen had enkele mandjes uit Kenya bij zich. Tevens was er vlechtwerk, gemaakt door cursisten, hierbij ook kleinwerk, zoals een leuke rammelaar.

Wie waren er op deze bijeenkomst zult u vragen? Naast het voltallig bestuur en een aantal enthousiaste mandenmakers kon de voorzitter de heer De Vos, twijgteler uit België, welkom heten, evenals belangstellenden uit alle windstreken. Om de verstgelegen plaatsen even te noemen... Groningen (N), Stein (Z), Aalten (O) en Rotterdam Delft (W)... en dat ondanks de mist!!

De voorzitter opende de vergadering met te vertellen hoe toepasselijk het was IJsselstein als vestigingsplaats van de stichting te kiezen. Vroeger was het een groot centrum van bedrijvigheid in mandenvlechterij en hoepelmakerij. De secretaris memoreerde, waar de stichting de afgelopen tijd bemoeienis mee had. Dit zijn o.a. 't verzorgen van een kleine expositie in de grienden op de Floriade en de uitleen van manden voor een tentoonstelling in het Arboretum van Kalmthout (België). Door de Floriade zijn er mensen naar ons toe gekomen met vragen en hulp voor o.a. het laten vlechten van een Romeinse fuik voor een televisiespel; hoe betuining als erfscheidingen zijn te maken, waar materiaal te kopen is voor stekhout of er nog kooikorven gemaakt worden en nog talloze andere zaken. Veel voorkomende vragen waren ook weer gericht op het volgen van cursussen. Aan dit laatste kunnen we helaas nog veel te weinig voldoen. Hierna volgde de inleiding door Arie van 't Hoog die begon met informatie over de teenteelt, de soorten en de voorbereidende behandeling te vertellen. Daarna liet hij zien hoe een mand wordt opgezet en waarom bepaalde handelingen nodig zijn. Het frans eren, het fitsen en d. meer kwamen aan de orde. Zoals hij zelf zei, niets hoog-

dravends of bijzonders maar voor een aantal toehoorders bleek het geheel nieuw, en voor de anderen toch zeer interessant en vooral wat ieder opviel, een goed helder en duidelijk verhaal, echt een docent waardig.

Arie had nogal wat mandwerk meegebracht, waardoor ook getoond kon worden aan de hand van de modellen, wat hij vertelde. Zijn verhaal was natuurlijk aanleiding tot vele vragen, waarop ieder voldoende antwoord kreeg.

Toen was het tijd voor een hapje eten in het gastvrije Fulco theater. Intussen konden manden bekeken worden en kwam het contact verder op gang. Om half één gingen de mandenmakers P.van den Dool, B.Vink en A.Westendorp in een zijzaaltje demonstreren. De heer Van den Dool had een paar bodems meegebracht en nodigde aspiranten uit eens te proberen om deze verder op te werken en zo te voelen hoe het materiaal zich laat behandelen. Dit gaf veel reacties. Voor Van Heist een oude rot in de rotan, een reden om de lang niet meer door hem gebezigde teen goed onder handen te nemen, en na een half uur inspannend werken, had hij weer een ouderwetse Franse wasmand klaargemaakt.

Mevrouw v.Royen kwam met een oude blauwe wasmand met versleten bodem onder de arm, in de hoop iemand te vinden, die er nog heil in zag de bodem te repareren. Gelukkig was er een mandenmaker, die 't wel zag zitten. Zo ging ze weliswaar zonder wasmand, maar wel met een grote ronde mand naar huis. Zij had deze onder leiding van de heer Van den Dool met veel enthousiasme afgevluchten. Sommigen die het wel gezien hadden gingen daarna gebruik maken van de geboden gelegenheid om Oud IJsselstein, o.a. de toren te bezichtigen. Om half twee was in het fraaie 16e eeuwse stadhuis het museum voor ons geopend. Geleidelijk gingen de donateurs daar op de zolder kijken wat er door onze stichting tentoongesteld is. Onze voorzitter de heer Vink had een uitgebreide collectie hout-verkoopboekjes met oude aantekeningen en de stichtingsakte van de Hout- en Teenpachtersbond in vitrines gearrangeerd. Verder had hij een hele reeks oude gereedschappen van buigijzers tot schene-schaafjes meegebracht. Op panelen waren met kleur en zwart-wit foto's beelden van de griendteelt en - oogst, het buffen en schillen te zien. De meeste ruimte nam uiteraard de mandencollectie. Enkele fuiken, aalkorven en verder grauwwit en buffmandwerk. Nog niet zoveel maar het begin is er. Wie schenkt onze verzameling verdere aanvulling in de vorm van oude manden of nieuw gemaakt naar originele oude modellen en streekeigen??

Zo tegen vier uur keerden de meesten weer huiswaarts, terugziend op een genoeglijke leerzame dag waar een leuke vriendschappelijke sfeer hing, gemaakt door mensen die allen de mand een warm hart toedragen.

C.T.N.

Doordat mijn leven bestaat uit een aaneenschakeling van toevalligheden, heb ik ook een leuke herinnering aan Lichtenfels.

Het zal omstreeks 1958 zijn geweest, toen ik met mijn vrouw voor het eerst op vakantie ging.

In mijn loopbaan als mandenmaker had ik al zoveel gehoord van dit mandenmuseum, dat ik het nodig achtte mijn vakantie te combineren met een bezoek aan dat museum. Na eerst de Enkhuizer Almanak geraadpleegd te hebben, en de droogste week te hebben uitgezocht, gingen we op pad.

Op onze scooter, volgepakt met potjes en pannetjes en een kleine gehuurde shelter en f 100,-- vakantiegeld, richting Duitsland.

We waren de Duitse grens nauwelijks gepasseerd of het begon al te regenen. We reden door een dorpje, bestraat met kinderkopjes en bij de eerste bocht gleden we al onderuit. En daar lagen we. De broeken kapot, bloedend onder de scooter.

Toevallig reed achter ons een Zwitserse wagen waarin een paar jongens zaten van de E.H.B.O. Die sleepten ons een cafeetje binnen en begonnen onmiddellijk onze broekspijpen in tweeën te knippen, om onze schaafwonden te verzorgen. Onderweg bleek, dat in het oosten van Duitsland al enkele dagen een noodweer had geheerst.

Rivieren buiten hun oevers, bergbeekjes complete watervallen en de campings ontruimd, zodat we 's avonds, na het opzetten van onze shelter, compleet in de modder sliepen.

Eindelijk kwamen we in Lichtenfels aan.

We vroegen in gebrekkig Duits aan een politieagent, waar we het Korbmachermuseum konden vinden. Deze agent bleek een familielid te zijn van een functionaris in dat museum. Deze bracht ons met veel achting meteen naar ons doel, en stelde ons voor. Hoewel de directie niet op ons bezoek gerekend had, werd alles in het werk gesteld om het ons zo prettig mogelijk te maken. We begrepen niets van al dat gedoe en speelden het zo goed mogelijk mee, denkende dat die lui een tik hadden. Door drie heren werden we door het museum begeleid. Een ongelooflijke hoeveelheid kunstwerk werd ons getoond. Het viel ons wel op, dat de poetsvrouwen, die overal in het museum aan het schrobben en dweilen waren, ons nou niet direct vrolijk begroetten, gezien de niet al te schone schoenen, waarmee wij hun arbeid in een klap teniet deden. Na de rondleiding namen we afscheid diep onder de indruk van het gebodene en veel groeten aan Holland. 's Avonds liepen we door het stadje en bleek er een bierfeest te zijn met diverse blaasorkestjes.

Zelf beoefende ik deze muziek ook en we spraken af om er bij te gaan zitten maar niet meer dan twee biertjes te nemen, gezien onze

financiële situatie. Toen we plaats wilden nemen werden we geroepen door enkele stafleden van het museum die daar ook zaten, om bij hen aan tafel te komen zitten. We begrepen maar niet wat deze mensen in ons zagen.

We zagen er bepaald niet op z'n zondags uit. Het ene rondje na het andere kwam door, zelf mocht ik gelukkig geen rondje presenteren. Later op de avond werd ons Duits steeds beter.

Toen kwam ook de ontknoping.

Bij het zoveel jarig bestaan (hoeveel weet ik niet meer), waren uit de bevriende landen mandenmakersdelegaties uitgenodigd. Vele waren geweest, alleen Nederland had verstek laten gaan.

Door het noodweer wat daar geweest was, waren ze in de veronderstelling dat we ons een dag verlaat hadden. Ze hadden alles in het werk gesteld om, ondanks dat het feest voorbij was, ons waardig en zo uitgebreid mogelijk te ontvangen.

Onnodig te vertellen, dat toen het verhaal ons duidelijk werd, de stemming er niet onder heeft geleden.

Harry Sluiter

o-o

Manden voor de visvangst

In het tijdschrift "Nederlandse Historiën" (december 1981) ¹⁾ heeft de heer K. Groen Azn. uit Middelharnis (82 jaar) zijn herinneringen aan de Noordzeevervisserij vastgelegd. In 1912 maakte hij, als "kofje kokertje", voor het eerst deel uit van de bemanning van de beugsloep MD 7, die vanuit de haven van IJmuiden ter visvangst voer ²⁾.

Op ons verzoek schreef hij nog wat nadere bijzonderheden op over de manden die door de vissers gebruikt en in Middelharnis gemaakt werden. Hier volgt wat hij daarover vertelt.

Er waren vier mandenmakerswerkplaatsen, eenmansbedrijfjes of hoogstens werkend met één knecht, of met een zoon. Ze leverden aan de vissers, aan de boeren en aan de huisvrouwen. Hun namen waren: Hans Dubbeld en zoon, Willem Jongejan, Versprille en Van de Nieuwendijk en zoon. Verder was er op Goeree-Overflakkee alleen nog een mandenmaker in Stellendam, die manden maakte voor de garnalenvissers van Goedereede en Stellendam. Die van Middelharnis maakten:

- 1) Nederlandse Historiën, Tijdschrift voor vaderlandse (streek)-geschiedenis. Redactie en administratie: Gerberasingel 94, 2651 XZ Berkel en Rodenrijs.
- 2) Bij de beugvisserij, op de visgronden van de Doggersbank, werd gebruik gemaakt van een lange lijn, de beug. Deze was aan een anker bevestigd en werd uitgevierd. Er werden dan zijlijnen aangezet met haken met aas, het "geaasde want".

- pensbennen, grote ronde manden, + 1 meter in doorsnee, waarin ongeveer 40 kg vis: kabeljauw, schelvis en dergelijke die te IJmuiden aan de markt gebracht werd;
- roggestukjes, die waren langwerpig van model, van boven ruimer als van onderen. Ze waren 60 à 70 cm hoog, de doorsnee van de bovenkant 50 cm en van de onderkant 25 cm. Ze werden gebruikt om de vislijnen (zonder haken) in op te schieten, om in de thuishavens weer klaargemaakt te worden voor het volgend seizoen;
- de bakwieg, was een ronde mand, + 70 cm hoog en 70 à 80 in doorsnee. Het ingehaalde want werd er door de "inbakker" in opgeschoten;
- de schietben was bijna hetzelfde, alleen was de achterkant iets hoger dan de voorkant. Deze ben werd gebruikt als de beug werd geschoten om het geaasde want, de beuglijnen op te plaatsen die door de schotter werden uitgevierd of geschoten. Vandaar de naam;
- verder was er aan boord een grote ronde mand van + 1½ meter doorsnee en een hoogte van 50 cm. Deze was gemaakt van rotting en voorzien van vier touwen samenkomende in een ronde beugel. Deze mand werd gebruikt om de vaart van het schip af te remmen als de beug werd ingehaald;
- er waren ook nog zoobennen ³⁾, dit waren langwerpige mandjes, gevlochten van geschilde witte teen. Ze waren ovaal van vorm met een opstaand randje waarin met schaften de aardappelen werden opgediend met gekookte vis, meest schelvis; de aardappelen in het rond en de vis in het midden met een houten napje met boter. Ze zaten met twaalf man, drie groepjes van vier, in het vooronder. De vis werd uit de hand gegeten, een ieder nam zoveel als hij op kon.

Verder was er geen mandewerk aan boord;

- de schrijver noemt dan nog enkele manden die in de landbouw gebruikt werden: aardappelmanden met een inhoud van een kwart mud, ongeveer 25 kg, en iets kleinere voor de poters ende kriel. Ze hadden oren van rotan;
- manden voor de suikerbieten die aangevoerd werden aan de havens en daar op grote hopen geworpen, uit de wagens. Door de zogenaamde kaaigasten werden ze aan boord van de schepen gedragen, in manden die gevuld waren door vrouwen met een baalzak voorschoot gewapend, het was zwaar werk voor weinig loon, dit is alles verleden tijd, gelukkig maar. Deze manden werden van zwaarder teen gemaakt dan de andere soorten en hadden een dubbele bodem, en handgrepen. Ze waren langwerpig van model met stevige zijanten, + 60 cm hoog met een opening tussen de zijanten;

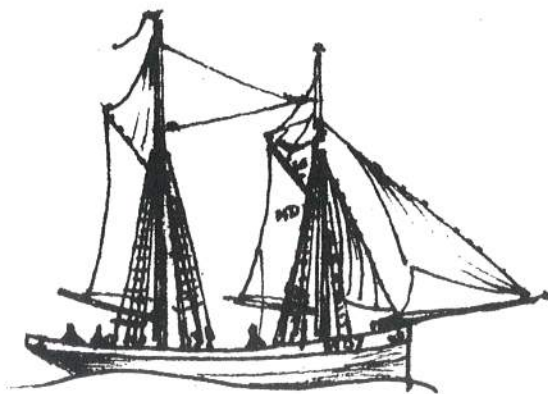
3) Van zieden, gezoden = koken; een zoodje = gekookt voedsel.

- er werd veel klein goed gemaakt, ook korven met een beugel. De inhoud van deze korven was 5 kg. Ze werden gebruikt door de mensen die de met de oogst achtergebleven aardappels gingen "lezen". Ze moesten de aarde met een grote schrevel omspitten om zo wat te verzamelen voor de winter. Het was een arme tijd en in de meeste gezinnen werd armoede geleden. Ook de schoolgaande kinderen werden in de vakantie erop uitgestuurd om mee te helpen de lasten te verlichten;
- dan waren er ook nog de boodschappenmandjes, die waren van rotan, ze werden door de dienstmeisjes en huisvrouwen gebruikt om in de winkels de huishoudelijke spullen te halen. De mandjes of bennen, zo de meeste genoemd werden, waren ovaal van vorm met een versterkt randje, er zat geen handvat aan. De meeste manden waren gevlochten van wilgeteen welke in bossen werden aangevoerd, en gewaterd in de haven;
- de prijzen van de manden: ze varieerden van circa f 1,50 een pensben, f 0,60 - f 0,70 de vismanden, een hengselmand kostte f 0,25 en een boodschappenmandje f 0,50.

Tot zover de heer Groen. We zijn hem bijzonder erkentelijk voor de zorg waarmee hij dit alles voor ons genoteerd heeft, puttend uit een kennelijk nog heel helder geheugen! Nog één zin uit zijn lange brief halen we hier tot besluit graag aan:

"Zelf heb ik ze (de mandenmakers M.P.) jaren geleden bezig gezien, met verbazing over de vaardigheid waarmee ze tewerk gingen".

M.P.

In Wageningen bleek vorig jaar dat een flink aantal mensen belangstelling hadden om aan een cursus mandenvlechten met wilgetenen mee te doen. Op de contactdag voor leden in 1981 probeerden wij een leraar te "strikken". Dit lukte niet, want de mandenmakers die eventueel een cursus wilden geven deden dit uiteindelijk liever in eigen woonplaats. Dus aan ons de keus: óf met z'n allen in de auto naar Huissen, IJsselstein of Heerde óf zelf beginnen zonder leraar. We hebben voor dit laatste gekozen.

Al snel werd een ruimte gevonden, bij een van ons op de boerderij, heel idyllisch gelegen langs de Rijn. Boekjes over de techniek van het mandenmaken hadden we al in ons bezit. Nu nog één ding, hoe kom je aan de goede teen?

We zijn eerst begonnen met "wilde" teen uit een uiterwaarden (kat). Met een snoeischaar het struikgewas in en dan maar de mooiste teen uitzoeken. Dit bleek een ratjetoe van kleuren te zijn, sommige braken snel bij het vlechten, andere waren sterker. We zijn met verse teen begonnen, want ik had gehoord dat dit vroeger wel toegepast werd voor allerlei wegwerpmanden. Verse tenen is prima om vlechten mee te leren, het is alleen onvermijdelijk, dat de mandjes bij het drogen totaal hun stevigheid verliezen en vreselijke wiebedingen worden.

De eerste les: met vijf mensen aan de slag; boekjes, gereedschap en verse teen voorradig. Eerst de bodem.... en maar zuchten en steunen om het taaie materiaal in de goede vorm te krijgen. Heel mooi om te zien hoe iedereen op verschillende manieren aan de gang ging. De een had na veel moeite, uithalen en opnieuw beginnen een redelijke bodem opgebouwd, iemand anders had een oerlelijk, wiebelend ding met hengel en al opgebouwd en de handigste van ons had zowaar al een redelijk functioneel mandje gemaakt.

Als er iemand een nieuwe techniek onder de knie had gingen we daar kijken en probeerden het ook te leren. Na een half jaar hadden we zo heel wat bij geleerd: bodems, kimmén, neren, verschillende randjes, oren, ovale mandjes.

Ondertussen zijn we - toen de Wageningse uiterwaarden uitgeput raakten - op zoek gegaan naar andere tenen. We zijn toen in de grienden van zuidelijk Flevoland terechtgekomen, waar net de oogst bezig was. De dunne twijgen bleven op het land achter en die mochten we meenemen.

Deze waren al een stuk langer als de "Wageningse wilde teen" maar ze braken minstens zo snel omdat ze bij het machinaal oogsten op vele plaatsen gekneusd waren. Uiteindelijk zijn we bij Langbroek

terecht gekomen, bij een oud griendproefveld, waar we wat teenmateriaal (Frans geel, Belgisch rood, kat) mochten meenemen. Dit materiaal bleek heel gaaf te zijn, lang en zonder breekbare plekjes.

Van alle kanten kwamen de bestellingen voor manden binnen: houtmanden, bakfietsmanden, wasmanden en zelfs een mattenklopper. We hebben maar wijselijk de boot afgehouden, omdat de koper zich zeer bekocht zou voelen als blijkt, dat de mand steeds minder stevig gaat worden door het indrogen. Voor komend seizoen zijn we dan ook van plan met goed materiaal te werken: met geweekte witte teen en met gedroogde en geweekte bruine teen. We moeten nog zeer veel leren: hoe bereik je dat de staken op een regelmatige afstand blijven, hoe maak je een stevig oor etc.

Alles overziend blijkt een cursus mandenmaken zonder leraar wel mogelijk te zijn. Met wat improvisatie, doorzettingsvermogen en gezelligheid kom je een heel eind.

Ton Rulkens

- het aan te leggen bos binnen een periode van 25 jaar na de aanleg weer zijn geveld/gerooid.
Wordt niet binnen 25 jaar geveld en gerooid dan valt de beplanting daarna wel onder de werking van de Boswet;
- de beplanting niet aangelegd worden ter voldoening van een bestaande herplantplicht.

Wel zal de belanghebbende na moeten gaan of het bestemmingsplan van de gemeente houtteelt op het betreffende perceel toestaat. De nieuwe beschikking houdt dus in dat men nu grienden kan aanleggen en deze mettertijd weer mag opruimen zonder in conflict te komen met de Boswet.

C.T.I.

C.T.N.

[illegible]

V A N H E T B E S T U U R

Ze zijn volgeboekt, gelukkig aan de ene kant, jammer aan de andere kant voor hen die zich nog zouden willen aansluiten. Er komen misschien nog mogelijkheden in de Achterhoek in de kop van Noord-Holland en in Limburg omgeving Sittard. Zij die hiervoor mogelijk interesse hebben kunnen zich bij het secretariaat melden.

over de lachduif (een soort tortelduif) aan het schrijven is, roept onze hulp in om gegevens te verschaffen over de kooien waarin vroeger, maar misschien ook nu, duiven werden gehouden.

Een lachduif in huis schijnt de besmetting met gordelroos te voorkomen.

- De op de foto getoonde kooi is in ca. 1960 gemaakt door een mandenmaker die woonde even ten noorden van Oudewater.
- Welke mandenmaker zou dat zijn geweest?
- Zijn er andere mandenmakers die wel eens een korfkooi maakten?
- Voor welke vogels maakten men deze kooien?

Stichting Nederlandse Vrijwilligers zoekt mandenmaker Bovengenoemde stichting zoekt kandidaten die als vrijwilligers willen worden uitgezonden naar Boven-Volta voor de duur van 2 jaar om te worden ingezet het vakmanschap van vrouwen te bevorderen op het gebied van de mandenmakerij. Zij die hier enige belangstelling voor hebben kunnen zich voor meer informatie tot de secretaris van Stichting Wilg en Mand wenden.

Donateursbijdrage. Bij dit nummer zijn de acceptgirokaarten
bijgevoegd. Gaarne het verzoek uw bijdrage hiermee voldoen.

Schilderij van Jan Steen
lachvogelkooi hangend aan de zoldering

